

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 23/08-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa o sťažnosti JUDr. P. P., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. JUDr. P. P. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. P. P. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. T. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. januára 2008 uznesením č. k. II. ÚS 23/08-14 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. P. P., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05 koná krajský súd od 20. júla 2005 ako súd odvolací o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Coch 4/03 z 15. decembra 2004. Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd v predmetnej odvolacej veci nevykonal viac ako dva roky žiadny procesný úkon, čím sa predlžuje stav jeho právnej neistoty a odd'aluje sa právoplatné skočenie sporu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«(...) odvolací súd je nečinný viac ako dva roky. Sťažovateľ poukazuje na konštantnú judikatúru ÚS SR, z ktorej vyplýva, že povinnosťou súdov je pristupovať so zvýšenou starostlivosťou vo veciach, v ktorých je predmetom konania ochrana osobnosti, pretože výsledok konania v takomto prípade má osobitný význam pre sťažovateľa, pretože sa priamo dotýka jeho osobného statusu (...).

Konajúci súd v podstate od 20. 07. 2005 je vo veci nečinný a nevykonal žiaden úkon.

(...) Neskoré rozhodnutie môže pre účastníka konania vôbec stratiť zmysel, teda doslova platí „neskorá spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť“ (...). Podľa názoru sťažovateľa príliš pomalá spravodlivosť stráca kredibilitu v očiach verejnosti.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05 porušené bolo.

2/ Krajskému súdu v Bratislave prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Co 258/05 konať bez zbytočných prietáhov.

3/ JUDr. P. P. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 200.000,- Sk (...), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4/ Krajský súd v Bratislave je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia nahradiť trovy konania JUDr. P. P., na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P. vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s. číslo účtu: (...) tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

Sťažovateľ si uplatnil nárok na úhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v dôsledku zastúpenia právnu zástupkyňou v sume 6 296 Sk.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za krajský súd jeho predsedníčka listom sp. zn. Spr. 3725/2007 zo 7. februára 2008 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu listom z 19. februára 2008.

2.1 Predsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedla:

„Vašu výzvu vrátane dvoch príloh predložila podpredsedníčka krajského súdu dňa 29. 01. 2008 na vyjadrenie predsedníčke senátu 3 Co, ktorá sa k veci písomne vyjadrila podaním dňa 04. 02. 2008.

Uviedla, že v právnej veci navrhovateľa JUDr. P. P. proti odporcovi JUDr. J. Č. a spol. o ochranu osobnosti, vec napadla na krajský súd dňa 20. 07. 2005 a je vedená pod sp. zn. 3 Co 285/2005 (správne má byť sp. zn. 3 Co 258/05, pozn.).

Poukázala na to, že z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že v predmetnej veci bolo už súdu dané vyjadrenie k Spr. 2179/2007 zo dňa 02. 07. 2007 (z prílohovej obálky vyplýva, že predmetné vyjadrenie je zo 17. júla 2007, pozn.). Uvedeného vyjadrenia sa predsedníčka senátu v celom rozsahu pridržiava a odkazuje naň (č. l. 166).

Rovnako predsedníčka senátu poukázala na to, že po presune JUDr. O. C. do iného súdneho oddelenia, predmetnú vec prevzala JUDr. Z. P., ktorá sa trvalým členom senátu 3 Co stala dňom 01. 11. 2007 (v čase od 01. 08. 2007 do 31. 10. 2007).

Čo sa týka vybavovania agendy v oddelení 3 Co, predsedníčka senátu poznamenala, že i napriek jej snahe plniť si svoje povinnosti svedomito a v pridelených veciach konať plynulo a bez prieťahov, množstvo pridelených vecí v oddelení 3 Co, jej nedovoľuje vybavovať veci tak, aby nedochádzalo k prieťahom v konaní, na ktorú skutočnosť (neúmernú zaťaženosť) upovedomila tunajší súd v rokoch 2005, 2006 a 2007.

Na základe týchto skutočností, Vám súčasne oznamujem, že Krajský súd v Bratislave (...) netrvá na ústnom pojednávaní pred ÚS SR.“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu krajského súdu uviedla:

„Sťažovateľ sa k vyjadreniu odporcu bližšie nevyjadruje, pretože dĺžka konania na odvolacom súde, ktorá presahuje 2 a pol roka je ústavne neospravedliteľná.

(...) sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 23/08.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či označeným postupom krajského súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Zo sťažnosti a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 3 Co 258/05:

- 20. júl 2005 – krajskému súdu bolo predložené rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 8 Coch 4/03 z 15. decembra 2004 spolu s odvolaním sťažovateľa,
- 23. august 2007 – krajský súd nariadil vo veci pojednávanie na 14. február 2008,
- 14. február 2008 – z dôvodu, že sťažovateľ pred pojednávaním namietal zaujatosť zákonnej sudkyne, bolo pojednávanie bez prerokovania merita veci odročené na neurčito s tým, že spis bude predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o námietke zaujatosti,
- 19. február 2008 – spis bol krajským súdom zaslaný najvyššiemu súdu.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní o odvolaní s'ťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 Coch 4/03 z 15. decembra 2004 došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, berúc do úvahy skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť právnu a faktickú zložitosť veci prejednáwanej v odvolacom konaní v zmysle § 212 Občianskeho súdneho poriadku [ďalej len „OSP“ (napr. II. ÚS 107/07)], ústavný súd konštatuje, že pred krajským súdom ide o odvolacie konanie v občianskoprávnej veci, ktoré

ako také nemožno hodnotiť ako právne či fakticky zložité, takže pri sústredenom postupe zákonného sudcu bolo možné o odvolaní sťažovateľa rozhodnúť bez zbytočných prietáhov. Na právnu ani faktickú zložitosť veci prerokúvanej v odvolacom konaní napokon vo svojom vyjadrení nepoukázala ani predsedníčka krajského súdu.

Nad rámec ústavný súd zdôrazňuje, že predmetom konania, ktoré je preskúmané krajským súdom v odvolacom konaní, je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd (a to aj odvolací) má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie právoplatne prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania (podobne pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 8/05).

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred krajským súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu krajského súdu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným prietahom v konaní.

V súvislosti s námietkou zaujatosti uplatnenou sťažovateľom pred posledným pojednávaním ústavný súd poznamenáva, že ide o využitie procesného práva účastníka konania, ktorého využitie nemožno sťažovateľovi pripočítať na jeho ťarchu, avšak v súvislosti s jej vybavením bude v budúcnosti sťažovateľ musieť strpieť predĺženie konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a v tejto súvislosti zistil, že postup krajského súdu je v kontexte celej dĺžky odvolacieho konania (viac ako dva a pol roka) v prevažnej miere poznačený jeho absolútnou nečinnosťou. Krajský súd od nápadu veci 20. júla 2005 vykonal prvý procesný úkon až po viac ako dvoch rokoch, a to 23. augusta 2007, keď síce nariadil pojednávanie, avšak v neprimeranom časovom odstupe viac ako 5 mesiacov, pretože ho nariadil až na 14. február 2008, pričom v období

medzi nariadením pojednávania a samotným pojednávaním krajský súd nevykonal žiadny procesný úkon.

Argumentáciu krajského súdu spočívajúcu v poukázaní na zmenu zákonnej sudkyne, ako aj na veľké množstvo nevybavených vecí v senáte súčasnej zákonnej sudkyne, čo malo prispieť k celkovej dĺžke konania, ústavný súd neakceptoval. Uvedené skutočnosti jednotlivito ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktorá doteraz predstavuje dobu viac ako dva a pol roka, čo vzhľadom na charakter tohto konania (odvolacie konanie) nemožno pokladať za primeranú dĺžku tohto konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. I. ÚS 88/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 258/05 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal krajskému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, čo „*odôvodňuje pretrvávajúcim pocitom neistoty, ktorý vyplýva zo situácie, keď má faktický a právny záujem na ochrane svojej osobnosti. Sťažovateľ primerané finančné zadosťučinenie odôvodňuje aj pocitmi márnosti a nespravodlivosti, ktoré ho sprevádzajú pri porušovaní jeho základného práva na konanie súdu bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní na ochranu osobnosti každý právny prostriedok nápravy plynutím času stráca na svojej účinnosti. V konaní o ochranu osobnosti sa vyžaduje v záujme zachovania oprávnených záujmov a práv dotknutej osoby rýchly a účinný postup štátneho orgánu, v danom prípade súdu*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na dlhodobú a neodôvodnenú nečinnosť krajského súdu, považuje za primerané v sume 50 000 Sk, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade krajský súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich náhradu za dva úkony právnej služby v sume 6 296 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2007 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnému súdu) v sume 6 296 Sk vrátane režijného paušálu a za jeden úkon uskutočnený v roku 2008 (vyjadrenie z 19. februára 2008) v sume 3 367 Sk vrátane režijného paušálu. Sťažovateľovi tak vznikol nárok na úhradu trov konania v celkovej sume 9 663 Sk.

Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa si uplatnila úhradu trov len v sume 6 296 Sk, ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov len v sume uplatneného nároku tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008